

zijn jas, zijn vest, zijn broek, ja zelfs zijn haren vol soep. Bij die gedachten alleen schoot Tom weer in de lach. Het was gewoonweg geen gezicht geweest.

Toch eigenlijk 'n flauwe streek om je daarvoor van tafel te sturen, enkel omdat je je lachen niet kon houden, dacht Tom. Welke jongen zou nu niet gelachen hebben als ie dat had gezien! Wanneer de Kachelpijp nou 'n arm of 'n been had gebroken, nou ja, dan was het wat anders geweest, dan zou d'ie natuurlijk ook niet gelachen hebben, maar nu? Er was alleen maar 'n soepterrine in gruzelementen, dat was alles en 'n soepterrine was de hele wereld toch niet! Maar voor de Kachelpijpen was dat natuurlijk iets vreselijks, want dan moesten ze 'n nieuwe kopen en dat kostte hun geld! En wat geld betekende voor de Kachelpijpen, dat wisten Tom en Thijs nu langzamerhand wel!

Zouden ze hem nu zonder eten laten zitten? Ze waren er toe in staat!

Daar hoorde Tom buiten, op straat, 'Haliho!' roepen. Tom kende dat 'haliho!' Het was een soort strijdkreet van de AFC'ers!

Vlug schoof hij het raam op en hij riep terug: 'Haliho!'

'Haliho!' klonk het weer.

Hij durfde niet nog eens hard te roepen, bang dat de Kachelpijpen hem beneden zouden horen. Scherp keek hij uit of hij ook iemand zag. Toen zette hij twee vingers aan zijn mond en liet een afgrijselijk schel indianengefluit horen, zoals hij dat alleen maar kon.

Nu zou Kees zeker weten dat het Tom was.

'Haliho, ben jij het, Tom?'

Daar stond Kees vlak onder het raam.

'Hallo, wat doe je daar?' vroeg de dikke Keesje Brummer.

'Ssst!' siste Tom geheimzinnig en daarop liet hij er zo zacht mogelijk op volgen: 'Ik zit hier voor straf!'

'Wat heb je uitgespookt?' informeerde Kees.

'Niks! Enkel gelachen!'

'Waarom?'

'Omdat de Kachelpijp in de soep gevallen is!'

'In de soep?'

Kees stond opeens te lachen dat zijn dikke buik ervan schudde.

'Ssst!... Pas op, anders hoort-ie je!' waarschuwde Tom.

'Hoe kwam-ie zo in de soep...'